

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Honební společenstvo RADHOSTICE**, se sídlem Libotyně 1, Čkyně, zast. JUDr. Tomášem A. Schönfeldem, advokátem, se sídlem Žitná 25, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 2, České Budějovice, za účasti: Honební společenstvo VLACHOVO BŘEZÍ, se sídlem Pražská 230, Vlachovo Březí, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 10. 2006, č. j. 10 Ca 123/2006 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 10. 2006, č. j. 10 Ca 123/2006 – 25, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 26. 5. 2006, č. j. KUJCK 14161/2006 OZZL/Bř-RO48, bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Prachatice, odboru životního prostředí ze dne 3. 3. 2006, č. j. ŽP: Mysl.206/256/330/06, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím Městského úřadu Prachatice bylo rozhodnuto tak, že pozemky ve vlastnictví členů HS RADHOSTICE, předtím LIBOTYNĚ a původně Dolní Kožlí, nejsou souvislé a nedosahují minimální výměry stanovené pro existenci společenstevní honitby, čímž nebyl splněn základní předpoklad možnosti podání návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti tak, jak umožňuje ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Návrh HS RADHOSTICE, předtím LIBOTYNĚ a původně Dolní Kožlí, na uvedení honitby v jeho držení do souladu se zákonem o myslivosti není akceptovatelný. V

důsledku této skutečnosti a v souladu s dikcí ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, honitba zanikla k 31. 3. 2003.

V podané žalobě žalobce uvedl, že žaloba je podávána proto, že žalovaný důsledně nepřezkoumal důvody žalobce uvedené v odvolání ze dne 15. 3. 2006 a v jeho doplnění ze dne 7. 4. 2006. Poukazoval na dosavadní vývoj řízení od roku 2002, kdy dosud správními orgány vydaná rozhodnutí jsou nezákonná, a to přes právní názory vyslovené jednak v rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 1. 2004 a jednak v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 10 Ca 67/2005. Žalobce nesouhlasil s interpretací zákona o myslivosti a dovolával se postupu uvedeného ustanovení § 69 odst. 1 tohoto zákona. Nesouhlasil s názorem žalovaného o tom, že postupoval-li správní orgán prvního stupně podle zákona č. 500/2004 Sb., ač měl postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb., jde o pochybení pouze procesně formální. Namítal, že když podle této právní normy (zákon č. 500/2004 Sb.) postupuje správní orgán, tak je to podle žalovaného v pořádku – jde pouze o procesně formální pochybení, které na věci vlastně nic nemění, ale když na tuto právní normu odkazuje účastník řízení – žalobce, který byl od samého počátku utvrzován jednáním prvoinstančního orgánu, že řízení je vedeno podle zákona č. 500/2004 Sb., tak je odkazován na tvrzení, že mělo být postupováno podle jiné právní normy (zákon č. 71/1967 Sb.), a tudíž pro prvoinstanční orgán neexistuje povinnost sepisovat jednotlivé složky spisu do seznamu. Prvoinstanční orgán se celou dobu choval tak, že řízení vede podle zákona č. 500/2004 Sb., ale soupis jednotlivých částí spisu, kdy tato povinnost vyplývá z tohoto zákona, odmítl provést.

Žalobce se dále dovolával toho, že ve věci nebyla řešena námitka podjatosti úřední osoby – MVDr. M. P. – vedoucí správního orgánu, vznesená v písemném vyjádření účastníka řízení dne 1. 3. 2006. Poukazoval na dosavadní nezákonný postup obou správních orgánů a dovozoval, že takovým postupem byl zkrácen na svých právech, neboť tato vada řízení mohla mít podstatný vliv na výrok vydaného rozhodnutí. Navrhoval, aby napadená rozhodnutí správních orgánů byla zrušena a věc byla vrácena k dalším řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 2. 10. 2006, č. j. 10 Ca 123/2006 – 25, žalobu zamítl a rozhodl, že žalovanému a osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. V odůvodnění napadeného rozsudku se postavil na stanovisko žalovaného vyjádřené v rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Soud považoval skutkový stav za správně zjištěný, procesní vady, v nichž žalobci přisvědčil, označil pouze za formální, nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce podjatosti MVDr. M. P. uvedl, že o této námitce bylo vydáno rozhodnutí, které platilo pro celé řízení. Okolnost, že v odůvodnění rozhodnutí není výslovně uvedeno, že vyjádření žalobce nebylo úřadu doručeno poté, co rozhodnutí bylo vydáno, je pochybení procesní povahy, které nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro věc je podle názoru soudu rozhodné, že vyjádření žalobce bylo skutečně doručeno v den, kdy rozhodnutí bylo vydáno, a nikoliv později.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též je „stěžovatel“). Namítal, že ve věci došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, týkající se interpretace ustanovení § 69 zákona o myslivosti č. 449/2001 Sb. Předmětná honitba byla uznána bývalým Okresním úřadem v Prachaticích rozhodnutím ze dne 30. 3. 1993 a její výměra

činila 558 ha. Honitba byla uznána pod názvem Dolní Kožlí. Tato výměra zůstala zachována i v době transformace zákona č. 449/2001 Sb. ke dni 31. 12. 2002. Protože byly zachovány i další zákonné předpoklady pro existenci honitby, oznámilo honební společenstvo přípisem ze dne 13. 12. 2002 nazvaným „Oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb.“ tuto skutečnost příslušnému státnímu orgánu. Správní orgán prvního stupně však v rozporu se zákonem rozhodl dne 14. 4. 2003 tak, že honitba zaniká. Toto rozhodnutí potvrdil i žalovaný. Stěžovatel poukazoval na to, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství byla výše uvedená rozhodnutí zrušena, přičemž právní názor vyjádřený v rozhodnutí ministerstva byl zcela jednoznačný. Stěžovatel dovozoval, že ke dni 31. 12. 2002 byly splněny veškeré podmínky pro uznání honitby. Na tom nemůže nic měnit skutečnost, že po tomto termínu (a po transformační valné hromadě) došlo ke změně okruhu členů, případně výměr. Nemůže tedy obstát ta část výroku odvolacího orgánu i soudem potvrzeného rozhodnutí ze dne 3. 3. 2006, podle něhož honitba ke dni 31. 3. 2003 – tedy zpětně zaniká, když k uvedenému datu byly splněny všechny zákonné podmínky pro uznání honitby.

Stěžovatel dále namítal nesprávné právní posouzení týkající se pojmu souvislé pozemky podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona o myslivosti. Své námitky poté konkretizoval ve vztahu k jednotlivým pozemkům. I v této souvislosti poukazoval na to, že při opatřování podkladů (výpisy z katastru nemovitostí a mapové podklady) nebylo vycházeno ze stavu v době rozhodné podle zákona, ale ze stavu, který zde byl v době, kdy probíhalo řízení.

Stěžovatel dále poukazoval na rozpory vyplývající z odůvodnění napadeného rozsudku a provedených důkazů. Zdůrazňoval, že honitba existovala a existovalo i honební společenství, a nelze se tedy odvolávat, jak to učinil soud, na ustanovení § 17 a § 19 zákona o myslivosti, neboť tato upravují vznik nových honiteb či honebních společenstev. Přejícná ustanovení zákona pouze ukládají již existujícím honebním společenstvím přijmout nebo upravit stanovy a zvolit orgány. Jiné podmínky, například vyjádření spoluvlastníků již stávajících honebních pozemků, nestanoví. Podstatná je totiž skutečnost, s níž se ani správní orgány ale ani soud nevypořádaly, že ke dni účinnosti nového zákona o myslivosti existovalo jak honební společenstvo (i když s jiným názvem), tak honitba. Jakékoliv pozdější dispozice s pozemky či změna v členské základně, nemůže nic měnit na skutečnosti, že podle § 69 zákona o myslivosti zůstal původní stav zachován, tedy honitba i honební společenstvo existovaly, pro jejich pozdější zrušení by muselo být postupováno v jiném řízení.

Stěžovatel dále uvedl, že soud se nevypořádal se skutečností, že žalovaný odvolací orgán nezdůvodnil, proč přijímá za své posouzení prvoinstančního orgánu ohledně souvislosti pozemků, resp. se s touto skutečností vypořádal tak, že v podstatě potvrdil nekonkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel totiž namítal v žalobě, že v napadeném rozhodnutí nebylo uvedeno, které konkrétní pozemky nejsou považovány za souvislé a jak správní orgán k tomuto závěru došel. Soud k této námitce pouze uvedl, že z odůvodnění je zřejmé, že bylo vycházeno z mapových podkladů. Ani v jednom rozhodnutí není uvedeno, z jakého období tyto mapové a další listinné podklady pocházejí a jaký stav zobrazují, zda stav v době transformace honebních společenstev a honiteb, či v době, kdy byly vyžádány.

K otázce podjatosti poukázal stěžovatel na skutečnost, kterou uvedl odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, kde na straně 4 uvádí, že prvoinstanční orgán „provedl přičlenění“ pozemků (sporné honitby) k okolním honitbám. Hned o odstavec níže se vypořádává s námitkou podjatosti Dr. P., kdy konstatuje, že skutečnost, že je členkou (vlastnicí či spoluvlastnicí pozemků) dvou honebních společenstev, sousedících s HS žalobce, není na závalu, neboť se nijak nepodílela na uzavírání dohody o hranicích mezi žalobcem a HS, jehož je členem. Stěžovatel sice připustil, že to je pravda, ale později, v době, kdy byla vznesena námitka podjatosti, právě tato osoba jako stání orgán přičlenila pozemky sporné honitby oběma honebním společenstvím, jejichž je členem. Tuto situaci soud nijak nezhodnotil, pouze téměř mechanicky potvrdil názor správních orgánů v této otázce.

Stěžovatel konstatoval, že z výše u vedených důvodů je zřejmé, že soud ve svém rozhodnutí zaujal nesprávný právní názor ohledně otázek aplikace § 69 zákona o myslivosti, dále nezhodnotil veškeré nedostatky správních rozhodnutí a řízení jim předcházejícího, neporovnal veškerá ve věci vydaná rozhodnutí v jejich kontextu a vycházel z neúplných či nesprávných podkladů. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhoval, aby byl žalovaný uznán povinným zaplatit na nákladech řízení částku 7522 Kč na účet jeho zástupce.

Žalovaný správní orgán ani zúčastněná osoba se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházející řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel podáním ze dne 13. 12. 2002 zaslal Okresnímu úřadu v Prachaticích „Oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti“. V oznámení je uvedeno, že Honební společenství Dolní Kožlí jako vlastník honitby Dolní Kožlí uznané podle dosavadních předpisů dne 30. 3. 1993, posoudilo na své valné hromadě dne 15. 11. 2002, zda honitba splňuje ve smyslu § 69 odst.

1 zákona o myslivosti kromě zákonné výměry také ostatní požadavky na tvorbu honitby. Oznámení dále popisuje stav a charakter honitby se závěrem, že honitba ke dni 31. 3. 2003 nezanikla. K oznámení bylo připojeno 67 kusů příloh. Městský úřad v Prachaticích rozhodnutím ze dne 13. 1. 2003 rozhodl tak, že neuznává uvedené honitby HS Dolní Kožlí do souladu s § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb. z důvodu nesplnění ostatních požadavků na tvorbu honitby, zejména § 31 odst. 3, neboť dochází ke změně hranic a navýšení výměry honitby o více jak 10 %. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání stěžovatel (HS Dolní Kožlí) a již v tomto odvolání ze dne 31. 1. 2003 namítal, že jde o nesprávnou interpretaci zákona č. 449/2001 Sb., a zdůrazňoval, že ustanovení o toleranci 10 % nelze na daný případ použít, neboť je nutno striktně postupovat podle § 69 téhož zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2003 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Podáním ze dne 24. 3. 2003 požádalo HS LIBOTYNĚ (původně Dolní Kožlí) o registraci transformovaného Honebního společenstva LIBOTYNĚ podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti (honební společenství bylo dosud registrováno pouze podle zákona o sdružování občanů). V odůvodnění žádosti bylo mimo jiné uvedeno, že vzhledem k ustanovení § 19 zákona o myslivosti došlo v průběhu transformace honebního společenstva ke změně názvu na honební společenstvo LIBOTYNĚ. Městský úřad v Prachaticích rozhodnutím ze dne 14. 4. 2003 rozhodl tak, že odmítá zaregistrovat Honební společenstvo LIBOTYNĚ a uznat společenstevní honitbu. Z odůvodnění rozhodnutí mj. plyne, že podle názoru správního orgánu prvního stupně nebylo z předložené žádosti patrné, zda žadatel žádá o uznání nové honitby nebo o uvedení honitby do souladu. Dále bylo konstatováno, že název Honebního společenstva LIBOTYNĚ neodpovídá § 13 odst. 3 zákona o myslivosti, neboť LIBOTYNĚ není obcí ani městskou částí podle § 1 – 4 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích. Žalovaný k odvolání stěžovatele rozhodnutím ze dne 4. 8. 2003 změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak věcně zůstalo toto rozhodnutí beze změn.

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 15. 1. 2004 byla rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 8. 2003 a 21. 3. 2003 podle § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967 změněna tak, že rozhodnutí Městského úřadu Prachatice ze dne 13. 1. 2003 a 14. 4. 2003 byla zrušena a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí bylo správním orgánům obou stupňů vytknuto nedostatečné poučení stěžovatele stran jeho názvu. Dále bylo konstatováno, že na základě usnesení valné hromady konané dne 13. 12. 2003 lze dospět k závěru, že Honební společenství Dolní Kožlí zákonným postupem změnilo tento název na Honební společenství LIBOTYNĚ, takže jde o stejný subjekt. Nezákonost postupu správních orgánů pak dále byla především spatřována v nesprávné aplikaci § 69 odst. 1 zákona o myslivosti.

Správní orgán I. stupně poté řízení přerušil a vyzval stěžovatele k doplnění dalších podkladů. Poté následovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2004, kterým bylo vysloveno, že se odmítá žádost o zapsání honebního společenstva do rejstříku a uznat společenstevní honitbu. V podaném odvolání kromě vadného postupu správního orgánu I. stupně, vznesl stěžovatel námitku podjatosti MVDr. M. P., vedoucí odboru správního orgánu I. stupně. Namítal, že tato úřednice je členkou mysliveckého sdružení, které má pronajatou sousední honitbu od HS BUŠANOVICE a předmětem jednání jsou i některé pozemky v současné době zařazené v této sousední honitbě.

Rozhodnutím tajemníka Městského úřadu Prachatice ze dne 15. 6. 2004 bylo vysloveno, že MVDr. M. P. není vyloučena z projednávání a rozhodování v této věci. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že MVDr. M. P. je od roku 1987 řadovou členkou Honebního společenství ŠTÍTOVINA-BUŠANOVICE. Tomuto mysliveckému sdružení byla pronajata honitba HS BUŠANOVICE. Dne 5. 9. 2002 byla mezi starostou Honebního společenstva BUŠANOVICE a členem výboru HS LIBOTYNĚ uzavřena dohoda o hranici a proto nemohou být předmětem jednání pozemky zařazené v sousední honitbě. Z toho bylo dovozováno, že nejde o takový poměr k projednávané věci a účastníkům, který by nasvědčoval podjatosti této úřednice.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2004 bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2004 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Řízení pokračovalo vydáním rozhodnutí Městského úřadu Prachatice ze dne 30. 11. 2004, jímž byla odmítnuta registrace Honebního společenstva RADHOSTICE a nebyla uznána společenstevní honitba z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 17 zákona o myslivosti. Uvedené rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2006 a věc byla vrácena k dalšímu řízení Městskému úřadu Prachatice. Posledně citované rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2006 bylo vydáno na podkladě rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, který zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2005.

Poté bylo pokračováno dále v řízení, přičemž usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 23. 1. 2006 bylo rozhodnuto tak, že účastníci řízení jsou oprávněni v rámci probíhajícího řízení ve věci HS RADHOSTICE zahájeného dne 25. 1. 2006 navrhnout důkazy a činit jiné návrhy do 2. 3. 2006.

Podáním ze dne 1. 3. 2006, které došlo Městskému úřadu v Prachaticích dne 3. 3. 2006 (podáno na poštu dne 2. 3. 2006), vyslovil stěžovatel (mimo jiné) námitku podjatosti MVDr. M. P., vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu Prachatice. Námitku podjatosti odůvodňoval tím, že tato úřednice vlastní v k. ú. Libotyně tři honební pozemky, zařazené do honitby HS VĚNEC -ZÁLEZLY a v k. ú. BUŠANOVICE vlastní rovněž honební pozemky (podílové spoluvlastnictví), které jsou zařazeny v honitbě HS VYŠOHÁJ (BUŠANOVICE). HS VYŠOHÁJ a HS VĚNEC-ZÁLEZLY jsou přímými sousedy HS RADHOSTICE a v projednávané věci mají postavení účastníka řízení. MVDr. M. P., která rozhoduje o Honebním společenstvu RADHOSTICE (tedy o stěžovateli) trvale a opakovaně záporně a nezákonně, je členkou obou uvedených honebních společenstev a členkou Mysliveckého sdružení Bušanovice, které má od HS VYŠOHÁJ pronajatou honitbu.

Z obsahu správního spisu dále plyne, že na toto podání stěžovatele nebylo reagováno, naopak dne 3. 3. 2006 (tedy tentýž den) bylo vydáno pro stěžovatele negativní rozhodnutí správního orgánu I. stupně podepsané MVDr. M. P.

Stěžovatel na výše uvedené reagoval v podaném odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Prachatice, a to pod bodem 4 odvolání, v němž uvedl, že ze strany Městského úřadu Prachatice nebyla řešena námitka podjatosti. Zpochybnil postup

správního orgánu, který celou věc vyřešil tak, že aniž by bylo o námitce podjatosti rozhodnuto před vydáním rozhodnutí, bylo stěžovateli přípisem ze dne 6. 3. 2006 sděleno, že tajemník Městského úřadu Prachatice, Ing. K. P., určil dne 26. 1. 2006 ve věci tohoto řízení oprávněnou úřední osobu MVDr. P. Stěžovatel se dovolával postupu uvedeného v ustanovení § 14 a následujících správního řádu a žádal o vysvětlení, proč se s touto námitkou správní orgán nevypořádal ve vydaném rozhodnutí a proč použil formu samostatného přípisu ze dne 6. 3. 2006 adresovaného pouze stěžovateli. V doplnění odvolání uvedl stěžovatel, že MVDr. M. P., kromě toho, že je od roku 1987 řadovou členkou Honebního společenstva ŠTÍTOVINA-BUŠANOVICE, které má pronajatou honitbu u Honebního společenstva VYŠOHÁJ (BUŠANOVICE), je také vlastníkem honebních pozemků v honitbě HS VYŠOHÁJ i v honitbě VĚNEC-ZÁLEZLY, a je tedy pravděpodobně členkou HS VYŠOHÁJ a HS VĚNEC-ZÁLEZLY. Dále je se svým manželem spoluvlastníci honebních pozemků v honitbě HS VYŠOHÁJ. Obě uvedená honební společenstva jsou účastníky řízení. Stěžovatel dále uvedl, že podjatost MVDr. M. P. spatřuje také v té souvislosti, že jako členka Honebního společenstva VYŠOHÁJ, tomuto uvedla honitbu do souladu se zákonem o myslivosti, přičemž neřešila skutečnost, že toto honební společenství nese název, který odporuje ustanovení § 19 odst. 3 zákona o myslivosti, a na druhé straně stěžovatele odmítla již v roce 2003 z důvodu nesplnění podmínek tohoto ustanovení zaregistrovat.

Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno (č. l. 173), že MVDr. M. P. dne 23. 1. 2003 oznámila Honebnímu společenství VYŠOHÁJ-BUŠANOVICE, že toto honební společenství nezaniklo po účinnosti nového zákona a je nadále registrováno. V tomto oznámení jsou kromě honebního starosty a místostarosty uvedeni i členové výboru honebního společenstva, a mezi nimi i M. P., bytem R. 26, 384 81 Č..

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 26. 5. 2006, které je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení, poukázal na to, že o nepodjatosti MVDr. M. P. bylo rozhodnuto dne 15. 6. 2004, přičemž proti tomuto rozhodnutí nebyl podán žádný mimořádný opravný prostředek. Uvedl dále, že prokazatelné vlastnictví a spoluvlastnictví pozemků MVDr. M. P. v HS VYŠOHÁJ a HS VĚNEC-ZÁLEZLY - není skutečně důvodem k prohlášení této úřednice za osobu podjatou v tomto správním řízení. Dále poukázal na to, že tato úřednice je pouze řadová členka HS VYŠOHÁJ a na dohodě o úpravě hranic mezi HS VYŠOHÁJ a HS RADOSTICE se nepodílela.

Nejvyšší správní soud uvádí, že již na základě výše uvedeného lze dovodit, že řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a o registraci Honebního společenství RADHOSTICE bylo zatíženo závažnými procesními vadami, které mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, stejně tak jako skutečnost, že doposud nebylo v uvedené věci správně interpretováno ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. V tomto směru Nejvyšší správní soud zastává právní názory zcela odlišné od názoru vyslovených správními orgány obou stupňů i krajského soudu, a konstatuje, že je zarážející, že stěžovatel, který od roku 2002 postupoval přesně podle zákona č. 449/2001 Sb. nedosáhl ve své věci zákonného rozhodnutí.

Podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb. (zákon o myslivosti), honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře

nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba k 31. březnu 2003 zaniká.

Podle § 69 odst. 2 téhož zákona právní povahy honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popř. je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.

Nejvyšší správní soud postupoval v posuzované věci v souladu s dosavadní judikaturou správních soudů ve vztahu k ustanovení § 69 zákona o myslivosti, od které se nehodlá odchýlit. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 – 51, publikovaného pod č. 662/2005 Sb. NSS, *„orgány státní správy myslivosti nejsou zákonem č. 449/2001 Sb. o myslivosti, legitimovány k vedení řízení o registraci honebního společenstva ve smyslu § 20 citovaného zákona, pokud se jedná o honební společenstvo vzniklé podle dosavadních předpisů. Jsou pouze oprávněny požadovat po dotčeném honebním společenstvu doklady uvedené v § 69 odst. 2 citovaného zákona a ověřovat skutečnost, zda honitba dosahovala v souladu s § 69 odst. 1 ke dne 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Zjistí-li přitom, že podmínky podle § 69 odst. 2 citovaného zákona byly v rozhodné době splněny, nevzdávají rozhodnutí konstitutivní povahy, ale zjištěné skutečnosti mohou pouze deklarovat“*. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, sp. zn. 6 As 61/2006 *„pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákona č. 23/1962 Sb) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákoná lhůta do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popř. je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány. Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlídnout a promítnout ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu)....“*

Nejvyšší správní soud v posuzované věci v souladu s výkladem ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti zastávaným ve výše uvedených rozsudcích konstatuje, že podle citovaného ustanovení zákona zůstávají honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zachovány, přičemž to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje

ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů povinna podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. 3. 2003.

Z citovaných přechodných ustanovení zákona o myslivosti tedy vyplývá, že stávající honební společenstva, tj. honební společenstva vzniklá přede dnem účinnosti zákona o myslivosti (vzniklá podle zákona č. 23/1962 Sb.) nezanikají, nýbrž zůstávají zachována a nejedná-li se o oboru nebo samostatnou bažantnici, pak musí splňovat podmínku výměry honitby 500 ha. Právní povaha honebního společenstva se řídí zákonem o myslivosti ode dne jeho účinnosti, přičemž právní povahou je nutno rozumět existenci, změnu a zánik stávajících honebních společenstev. Stávajícímu honebnímu společenstvu je uložena povinnost přijmout stanovy, popř. je přizpůsobit zákonu o myslivosti do 31. 3. 2003, jinak přímo ze zákona bez dalšího zanikají. Z uvedených přechodných ustanovení tedy vyplývá povinnost honebního společenstva uvést do souladu své orgány a rovněž nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z těchto ustanovení dovodit nelze.

Podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Podle těchto ustanovení může být tedy veřejná moc uplatňována pouze na základě zákona a povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a nelze připustit rozšiřující výklad či dokonce použití analogie, kterou se ve správním právu ukládá účastníkovi správního řízení povinnost, jejíž nesplnění jde na úkor účastníka řízení.

Stěžovatel postupoval v souladu se zákonem a v žádosti ze dne 13. 12. 2002 výslovně uvedl, že v jeho případě jde o vlastníka honitby „Dolní Kožlí“ uznané podle dosavadních předpisů dnem právní moci rozhodnutí o uznání honitby 30. 3. 1993. V žádosti dále uvedl, že na valné hromadě dne 15. 11. 2002 konstatoval, že honitba je tvořena celými souvislými honebními pozemky, její hranice je zřetelná, kde je to možné kryje se s hranicemi přírodními, vede mimo rozhraní zemědělských a lesních pozemků, svým tvarem nepřechází v žádném místě v úzký pozemkový pruh široký jen 500 m a do honitby nejsou začleněny pozemky, které by tvořily překážku pohybu zvěře, nebo byly pro ni nebezpečím. Stěžovatel konstatoval, že je zřejmé, že honitba ke dni 31. 3. 2003 nezaniká. K žádosti připojil celkem 67 kusů příloh.

Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že podle předchozí právní úpravy, konkrétně podle § 6 zákona č. 23/1962 Sb ve znění pozdějších předpisů, bylo možno za vlastní honitbu uznat pouze všechny souvislé pozemky, pokud mají výměru alespoň 500 ha.

Na správním orgánu I. stupně tedy byla povinnost posoudit, zda honitba stěžovatele dosahovala 500 ha, a případně přezkoumat, zda honební společenstvo do 9 měsíců od účinnosti tohoto zákona (účinnost nastala 1. 7. 2002) přijalo stanovy, popř. je přizpůsobilo úpravě podle zákona č. 449/2001 Sb.

Tato povinnost správních orgánů přezkoumat náležitosti žádosti se ovšem vztahovala k datu 31. 12. 2002, příp. k datu 31. 3. 2003. Správní orgán tedy měl zkoumat, zda údaje, které stěžovatel uvedl v žádosti jsou prokázány, a v případě negativního rozhodnutí měl uvést, v čem spočívá nesoulad honitby s tímto zákonem. Dosavadní judikatura totiž dospěla k závěru, že návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem není pouhým oznámením o tom, že honitba zůstává zachována. Splnění zákonných podmínek je správní orgán povinen přezkoumat v rámci správního řízení a návrh podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti je nutno chápat jako návrh účastníka na zahájení řízení podle § 18 tehdy platného správního řádu. Ostatními požadavky na tvorbu honitby (vedle výměry) jsou požadavky uvedené v ustanovení § 17 odst. 1 – 6 zákona o myslivosti. Cílem zákona o myslivosti nebylo vyvolat novou tvorbu honiteb, neboť podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti zůstávají honitby uznané podle dosavadních předpisů zachovány. Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že cílem zákona o myslivosti byla pouze transformace dosavadních honiteb do stavu odpovídajícího zákonné úpravě. Z postupu stěžovatele, který dne 13. 12. 2002 podal „Oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb, lze sice dovodit, že hodlal zřejmě mít postaveno na jisto, že honební společenstvo splňuje všechny podmínky pro svou existenci po 31. 3. 2003, nicméně z jeho oznámení nevyplývá, které z ostatních požadavků na tvorbu honitby nepovažuje za splněné. Jak již však bylo výše uvedeno, je nutno toto oznámení považovat za žádost. Ostatně správní orgány na tuto žádost reagovaly vydáním byť nezákonných rozhodnutí, posléze zrušených podle § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967.

Nutno dále konstatovat, že všechna rozhodnutí obou správních orgánů shora popsaná a vydaná v průběhu let 2003 – 2005 byla zrušena, neboť v nich bylo postupováno v rozporu se shora uvedenými zásadami.

Předmětem tohoto přezkumného soudního řízení je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2006., které vyslovalo, že pozemky ve vlastnictví členů HS RADHOSTICE, předtím LIBOTYNĚ a původně DOLNÍ KOŽLÍ, nejsou souvislé a nedosahují minimální výměry stanovené pro existenci společenstevní honitby, čímž nebyl splněn základní předpoklad možnosti podání návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti tak, jak umožňuje ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Návrh HS RADHOSTICE, předtím LIBOTYNĚ a původně DOLNÍ KOŽLÍ, na uvedení honitby v jeho držení do souladu se zákonem o myslivosti není akceptovatelný. V důsledku této skutečnosti a v souladu s dikcí ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti honitba zanikla k 31. 3. 2003.

Již z výše uvedeného výroku vyplývá, že tento je nesrozumitelný a nejasný. Není z něho patrné, k jakému datu je deklarováno, že pozemky ve vlastnictví členů HS RADHOSTICE nejsou souvislé a nedosahují minimální výměry 500 ha. Uvedenou skutečnost nelze zjistit ani z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nejvyšší správní soud sdílí názor stěžovatele v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy správní orgán hodlal přezkoumávat výměru honebních pozemků stěžovatele (přestože stěžovatel uvedl, že minimální výměru jeho honitba splňuje), měl tak učinit ke dni 31. 12. 2002, tzn., že měl zjišťovat stav, který zde byl k tomuto dni. Z výroku ani z odůvodnění rozhodnutí

nevyplývá, že by tak správní orgán postupoval. Z odůvodnění a rovněž i z předchozího postupu správního orgánu I. stupně spíše plyne, že přezkoumával stav, který tu byl ke dni vydání rozhodnutí, tedy k roku 2005, případně k roku 2006. Takový postup je nepřijatelný a znevýhodňuje stěžovatele oproti jiným honebním společenstvím, jimž byla honitba uznána. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem správních orgánů a soudu o tom, že výčtem členů honebního společenstva provedeným pod body 1 – 35 v odůvodnění správního orgánu I. stupně, a přiloženou přílohou č. 1 došlo ke zjištění správného skutkového stavu a k právnímu posouzení věci. Údaje uvedené pod bodem 1 – 35 a v příloze č. 1 k rozhodnutí jsou spíše statistickými údaji, které nejsou samy o sobě řádným zjištěním skutkového stavu ani právním posouzením. Zásadní pochybení je však nutno spatřovat v tom, že z rozhodnutí není patrné, z jakého období jsou tyto údaje o členech honitby zjišťovány. Žalovaný správní orgán uvedená pochybení neodstranil, naopak z jeho odůvodnění vyplývá, že celkovou výměru honitby Dolní Kožlí zvažoval ke dni 17. 12. 2002, 21. 4. 2004, 8. 10. 2004 a 18. 11. 2004. Takový stav ovšem nelze připustit. Nejvyšší správní soud nemůže rezignovat a vykládat ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti v tomto případě jinak než v obdobných právních věcech. Jinak řečeno, správní orgány obou stupňů musí z hlediska žádosti stěžovatele ze dne 13. 12. 2002 (neboť o ní dosud rozhodnuto nebylo) zjišťovat výměru honebních pozemků a jejich souvislost ke dni 31. 12. 2002. Nynější stav pozemků z hlediska posouzení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti ničeho nevypovídá pro posouzení otázky, zda se Honební společenstvo DOLNÍ KOŽLÍ uznané za honební společenstvo podle § 6 zákona č. 23/1962 Sb. o souvislé výměře 558 ha „transformovalo“ do honebního společenstva podle zákona č. 449/2001 Sb. Skutečnost, zda došlo ke transformaci tohoto honebního společenstva podle § 69 odst. 1 a 2 zákona č. 449/2001 Sb. je základním a výchozím předpokladem pro další řízení, tj. např. registraci tohoto honebního společenstva, příp. řízení jiná. Dosavadní nezákonný postup správních orgánů obou stupňů nemůže jít k tíži stěžovatele. Nemůže jít tedy k tíži stěžovatele to, že v období let 2003 – 2006 se staly některé pozemky například součástí jiného honebního společenstva. K tomu nutno dodat, že již v rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 15. 1. 2004, jímž byla předchozí nezákonná rozhodnutí správních orgánů zrušena podle § 65 odst. 2 správního řádu, byly správní orgány upozorněny na nesprávnou aplikaci § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti ve vztahu ke stěžovateli.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí a nepovažuje ani za správný postup správních orgánů ve vztahu k posouzení námitky podjatosti MVDr. M. P.. Stěžovatel poprvé vznesl námitku podjatosti této pracovnice správního orgánu I. stupně v odvolání ze dne 2. 6. 2004, které směřovalo proti rozhodnutí tohoto orgánu ze dne 21. 5. 2004. Podjatost pracovnice spatřoval v tom, že tato je členkou mysliveckého sdružení, které má pronajatou sousední honitbu od HS BUŠANOVICE a předmětem jednání jsou i některé pozemky v současné době zařazené v této sousední honitbě. O této námitce rozhodl Městský úřad Prachatice rozhodnutím ze dne 15. 6. 2004 tak, že MVDr. M. P. není vyloučena z projednávání a rozhodnutí této věci. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že nejde o takový poměr k věci a k účastníkům řízení, příp. k jejich zástupcům, který by vzbuzoval pochybnosti o nepodjatosti pracovníka správního orgánu. V rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2004, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2004 zrušeno a vráceno, je mimo jiné uvedeno: „za situace, kdy by MVDr. M. P. vykonávala právo myslivosti v honitbě v držení HS, které by se mělo na základě oprávněného požadavku odvolatele

zmenšovat, by mělo dojít k jejímu vyloučení z rozhodování ve věci pro možnost podjatosti. Krajský úřad vyčkal po předchozí telefonické domluvě, na postoupení dodatku k odvolání prvoinstančním orgánem. V tomto postoupení prvoinstanční orgán uvádí, že MVDr. M. P. je členkou HS VĚNEC-ZÁLEZLY a HS BUŠANOVICE. Není zde však již uváděno, zda je členkou MS ŠTÍTOVINA-BUŠANOVICE, jenž má honitbu v držení HS BUŠANOVICE pronajatu k výkonu práva myslivosti. Je zde však uváděno, že HS BUŠANOVICE a HS RADHOSTICE, dříve LIBOTYNĚ a původně DOLNÍ KOŽLÍ, uzavřela dohodu o průběhu hranic mezi honitbami v jejich držení. Lze tedy důvodně předpokládat, že MVDr. M. P. není, ve vztahu k HS RADHOSTICE, dříve LIBOTYNĚ a původní DOLNÍ KOŽLÍ a HS BUŠANOVICE osobou podjatou“.

Stěžovatel však vznesl námitku podjatosti uvedené pracovnice znovu, a to v podání ze dne 1. 3. 2006, v němž uvedl, že MVDr. M. P. vlastní v k. ú. Libotyně tři honební pozemky, zařazené do honitby HS VĚNEC-ZÁLEZLY a v k. ú. BUŠANOVICE vlastní rovněž honební pozemky (podílové vlastnictví), které jsou zařazeny v honitbě HS VYŠOHÁJ (BUŠANOVICE). HS VYŠOHÁJ a HS VĚNEC-ZÁLEZLY jsou přímými sousedy HS RADHOSTICE a v projednávané věci mají postavení účastníka řízení. Paní MVDr. M. P., která rozhoduje o HS RADHOSTICE (trvale a opakovaně záporně a nezákonně), je členkou obou HS a členkou Mysliveckého sdružení Bušanovaice, které má od HS VYŠOHÁJ pronajatou honitbu.

K této námitce podjatosti nebylo správním orgánem přihlédnuto, ačkoliv byla podána ve lhůtě stanovené správním orgánem, naopak dne 3. 3. 2006 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně s podpisem MVDr. M. P. Teprve podáním ze dne 6. 3. 2006 Městský úřad Prachatice stěžovateli sdělil, že dne 26. 1. 2006 tajemník Městského úřadu Prachatice Ing. K. P. určil dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. po dobu od zahájení do ukončení řízení jako oprávněnou úřední osobu vedoucí odboru životního prostředí paní MVDr. M. P.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není takový postup správný. Především je nutno konstatovat, že řízení mělo být vedeno podle správního řádu z roku 1967, neboť nešlo o žádné nové řízení, ale stále o řízení o žádosti stěžovatele ze dne 13. 12. 2002. I když v tomto řízení správní orgán rozhodl dne 15. 1. 2004 o námitce podjatosti vznesené stěžovatelem, bylo nutno zohlednit, že stěžovatel uvedl ve svém podání ze dne 1. 3. 2006 další, tedy nové skutečnosti, v nichž námitku podjatosti spatřoval.

Podle § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967, pracovník správního orgánu je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.

Podjatost je takový vztah pracovníka správního orgánu k účastníkovi řízení, jeho zástupci nebo k věci, jež je předmětem řízení, který může vyvolat pochybnosti o objektivitě projednávání a rozhodování věci. Existuje-li takový vztah, je dán důvod pro vyloučení pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci; existence podjatosti nemusí být prokázána. Smyslem ustanovení je vyloučit i pouhou pochybnost, že by řízení mohly ovlivnit subjektivní vlivy. Poměr pracovníka k věci, která je předmětem

řízení, zahrnuje mj. i případ, že pracovník má na vyřízení věci přímý majetkový nebo jiný osobní zájem, příp. má na vyřízení věci takový zájem osoba pracovníkovi blízká.

Spatřuje-li stěžovatel důvody podjatosti v tom, že vedoucí odboru správního orgánu vlastní v k. ú. LIBOTYNE tři honební pozemky zařazené do sousedních honiteb a je členkou sousedních honebních společenství, pak jsou zde důvodné pochybnosti o tom, zda u takové pracovnice správního orgánu nejde (nešlo) o vztah k posuzované věci. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v obsahu správního spisu se nachází oznámení Městského úřadu Prachatic ze dne 23. 1. 2003, které je podepsáno MVDr. M. P., jímž došlo k registraci HS VYŠOHÁJ-BUŠANOVICE, v němž byl členem výboru M. P., R. 26, 384 81 Č. (zřejmě manžel pracovnice správního orgánu).

Nejvyšší správní soud má tedy zato, že správní orgán I. stupně nepostupoval správně, jestliže nereagoval na vyjádření stěžovatele zaslané ve lhůtě, kterou stěžovateli určil, tedy do 2. 3. 2006, vydal dne 3. 3. 2006 rozhodnutí a o námitce podjatosti MVDr. P. nerozhodl vůbec. Přípis ze dne 6. 3. 2006 zaslaný stěžovateli nemohl nesprávný postup správního orgánu zhojit, když navíc vycházel z nesprávného právního předpisu, totiž z nového správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je naprosto bez významu, zda se v řízení jedná o „zmenšení“ či „zvětšení“ pozemků. Rozhodující je samotný poměr k věci, tedy vztah MVDr. M. P. k vedlejším honebním společenstvům, který měl být k námitce stěžovatele posouzen a vyvozen z něho právní závěry.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadená rozhodnutí obou správních orgánů trpí vadami uvedenými v § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. a měla být krajským soudem zrušena a vrácena správnímu orgánu, tedy žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude třeba, aby bylo nejprve rozhodnuto o námitce podjatosti uplatněné stěžovatelem v jeho podání ze dne 1. 3. 2006, a to podle správního řádu z roku 1967, podle něhož musí být řízení dokončeno. Poté povede správní orgán řízení zahájené žádostí ze dne 13. 12. 2002, tedy řízení provede podle starého správního řádu. V řízení bude muset posoudit stav, který tu byl ke dni 31. 12. 2002, tedy, zda stěžovatel splnil podmínky transformace Honebního společenství DOLNÍ KOŽLÍ z hlediska naplnění zákonných podmínek § 69 odst. 1 a 2 zákona č. 449/2001 Sb. Hodlá-li přezkoumávat výměru pozemků stěžovatele, pak bude muset rovněž vycházet ze stavu ke dni 31. 12. 2002.

Nejvyšší správní soud se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení bude krajský soud postupovat podle právního názoru vysloveném v tomto rozsudku, což znamená, že zruší rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu